

ASISTENȚĂ PSIHOLAGICĂ PENTRU PĂRINȚII COPIILOR CU NEVOI SPECIALE SPRE INTEGRAREA LOR ÎN SOCIETATE.

*Coman Liliana, magistră în psihologie,
doctorandă la Institutul de Științe ale Educației*

CZU: 37.018.1:376

Abstract

This article analyzes the role of parents socializing children with special needs.

Key-words: socialization, inclusive education, limited health opportunities.

În prezent, conceptul de copil anormal, un copil cu dizabilități de dezvoltare, precum și concepte care le specifică (orb, surd, retardat mental, autist, un copil cu paralizie cerebrală etc.), care reflectă anomalie și subdezvoltare a unei persoane, sunt înlocuite. Societatea nu mai este divizată într-o majoritate „normală” și o minoritate „anormală”.

Granițele dintre un copil normal și un anormal sunt fantomate, deoarece, fără o atenție adecvată, un copil cu abilități va rămâne în urmă în dezvoltare. În plus, nu numai copiii cu dizabilități mentale și fizice, ci și copiii care se încadrează în condiții sociale și culturale specifice, de exemplu, un copil care nu cunoaște limba rusă, are nevoie de condiții speciale de pregătire.

Copiii cu cerințe speciale au nevoia de soluții pentru a obține cunoștințele care sunt comune pentru copiii în curs de dezvoltare [1].

Există aspecte generale ale învățării copiilor cu cerințe educaționale speciale.

Când este timpul de a începe educația? Adesea, la detectarea unei abateri psihologice sau fizice la un copil, toate eforturile adulților sunt îndreptate spre reabilitare medicală, iar antrenamentul este amânat până mai târziu, dar acest lucru poate afecta negativ formarea copilului ca personalitate socială cu drepturi depline.

În ce constă educația? Este necesar să se introducă secțiuni speciale de educație care sunt absente în programele copiilor în curs de dezvoltare. De exemplu, cursuri de autoajutor pentru lecții cu copiii orbi sau de dezvoltare vizuală, pentru copiii surzi.

Cum lucrăm la crearea metodelor și instrumentelor speciale de predare? Dezvoltarea soluțiilor de rezolvare folosind metode și mijloace tehnice specializate, de exemplu, Braille pentru copii orbi sau aparate auditive speciale pentru copii cu pierderi de auz [2].

Cum facem organizarea specială a instruirii? Acești copii trebuie abordați individual, creând medii educaționale speciale pentru ei, de exemplu, copiilor cu autism, la începutul copilăriei, trebuie să li se creeze o educație specială structurată.

Este necesar să extindem spațiul educațional dincolo de granițele unei instituții de învățământ special, să integrăm copilul în societate. Participarea coordonată a diverșilor specialiști: psihologi, medici, asistenți sociali, profesori de discipline speciale, precum și implicarea părinților copilului în procesul de educare și instruire [3].

Iată ce scriu părinții copiilor speciali, pe o varietate de forumuri online, pentru a se sprijini reciproc:

„La început, ne confruntăm cu depresie, punând întrebarea: „ Pentru ce? ” Adevărat, nu am avut nicio îndoială cu privire la părăsirea copilului, deși s-au oferit să-l dea la orfelinat din spital. Reacția copiilor la faptul că copilul are sindromul Down a fost diferit. Fiica cea mai mare a fost prima care a recunoscut. Mai întâi a plâns, apoi a spus: „Îl vom iubi în continuare”. Și din acel moment, Xenia este asistentul meu, apărătorul intereselor lui Felix. Ea crede că „stereotipurile societății” trăiesc în oamenii din jurul lor, care îl împiedică să fie calm. Văd că cea mai negativă reacție la Felix nu vine de la mame și tati, ci de la bunici – oameni de ani avansați. Le înțeleg undeva. Mi-e rușine să recunosc, dar înainte am simțit dezgust față de astfel

de copii. Apropo, le-am spus bunicilor noastre despre diagnosticul lui Felix doar la doi ani după ce s-a născut.

Desigur, la început eram foarte deprimați. Am trăit acolo unde au crescut copii mai mari, unde toată lumea ne cunoștea și am simțit o atitudine dificilă față de Felix și de noi înșine. Am decis să ne mutăm într-un alt sector al Moscovei. Ca și cum „a da drumul” într-un loc nou, au apărut noi forțe. Nu ascundem faptul că Felix are sindromul Down, iar majoritatea celor din jurul său reacționează normal. Mai mult, Felix a oferit familiei noastre un impuls puternic pentru dezvoltare. După cufundarea în propria noastră durere, am avut un progres. Soțul meu și cu mine suntem amândoi traducători prin instruire. Nu am lucrat mult timp, dar acum primesc un al doilea învățământ superior – psihologic și pedagogic. Am avut incredibil de mare noroc că am ajuns în Centrul, unde Felix poate studia, și eu pot comunica cu alți părinți. Visez că în viitor Felix ar putea studia, să găsească un loc de muncă simplu și să fie fericit. Și tot timpul mă gândesc la cuvintele spuse de o femeie în templu: „Cât de norocos ești să ai un astfel de copil! Cred că, numai ajutând pe cei slabi, o persoană se poate regăsi cu adevărat pe sine”.

„Vreau să-i întreb pe mame, tați, bunici – să nu îngustezi domeniul comunicării copilului, să nu-l limitezi. Nu credeți în metodologia oferită de dvs., oferiți-i copilului posibilitatea de a face altceva. Altfel, se închide în sine. Și acest lucru se aplică absolut tuturor copiilor. Nu regretați, nu critica copilul. Ai încredere în toate pentru a deveni un sprijin pentru copilul tău. Părinții copiilor speciali, nu uitați că există întotdeauna o alternativă. Și de multe ori este mult mai eficient și mai util pentru un copil special, care are, de asemenea, dreptul la o viață deplină în societate”.

„Mamele trebuie să înțeleagă că îmbunătățirea stării copilului nu depinde numai de tratamentul special prescris, chiar dacă este necesar, dar, în mare măsură, de o atitudine bună, calmă și consecventă față de el”.

„Sunt capabili să se adapteze social, să se integreze în societate, să o beneficieze și să fie fericiți”.

Atunci când cresc un copil special, părinții ar trebui să încerce să evite două extreme:

1. pe de o parte, manifestări de milă excesivă și permisivitate;
2. pe de altă parte, stabilirea unor cerințe excesive pe care el nu este în măsură să le îndeplinească, combinate cu punctualitatea excesivă, cruzime și sancțiuni (pedepse) [4].

Recomandări părinților

Primul grup de recomandări se referă la latura externă a comportamentului adulților apropiați de copil.

1. Încercați să vă restrângeți efectele violente ori de câte ori este posibil, mai ales dacă sunteți supărat sau nu sunteți mulțumit de comportamentul copilului. Susțineți emoțional copiii în toate încercările de comportament constructiv, pozitiv, oricât ar fi de nesemnificativ. Cultivați interesul pentru cunoașterea și înțelegerea copilului mai profund.

2. Evitați cuvintele și expresiile categorice, aprecierile dure, reproșurile, amenințările, care pot crea o atmosferă tensionată și pot provoca conflicte în familie. Încercați să spuneți mai rar „nu”, „nu puteți”, „opriți” – este mai bine să încercați să atrageți atenția bebelușului și, dacă puteți, faceți-o ușor, cu umor.

3. Urmăriți-vă discursul, încercați să vorbiți cu voce calmă. Furia, indignarea sunt slab controlate. Exprimând nemulțumire, nu manipulați sentimentele copilului și nu-l umiliți.

Al doilea grup de recomandări se referă la organizarea mediului social și a mediului în familie.

- Dacă este posibil, încercați să alocați copilului o cameră sau o parte din ea pentru clase, jocuri, solitudine (adică propriul său „teritoriu”).
- Pentru a crea organizare, alcătuiți o rutină zilnică, urmând care să arate flexibilitate și perseverență în același timp.

- Definiți termenii de referință pentru copil și mențineți-i performanța sub supraveghere și control constant, dar nu prea strâns. Celebrați și lauda eforturile sale mai des, chiar dacă rezultatele sunt departe de a fi perfecte.

Al treilea grup de recomandări vizează interacțiunea activă a copilului cu un adult apropiat, dezvoltând capacitatea de a se apropia emoțional. Și aici cea mai importantă activitate pentru copii este complet de neînlocuit – jocul, pentru că este apropiat și inteligibil pentru copil. Utilizarea influențelor emoționale conținute de intonațiile vocii, expresiile faciale, gesturile, forma reacției adultului la acțiunile sale și acțiunile copilului vor oferi plăcere ambilor participanți.

În general, tehnicile de modificare a comportamentului copiilor speciali pot fi reduse la următoarele:

În relația cu copilul, rămâneți la „modelul pozitiv”. Laudă-l când merită, subliniază succesul. Acest lucru consolidează încrederea copilului în propriile abilități, îi crește valoarea de sine.

Evitați repetarea cuvintelor „nu” și „imposibil”.

Vorbiți cu copilul vostru mereu calm și cu blândețe.

Oferiți-i copilului o singură sarcină pentru o anumită perioadă de timp, astfel încât să o poată duce la bun sfârșit.

Utilizați stimularea vizuală pentru a consolida instrucțiunile orale.

Încurajează-ți copilul pentru toate activitățile care necesită concentrare (de exemplu, lucrul cu cuburi, colorat, citit).

Mențineți o rutină zilnică clară acasă. Timpul de a mânca, de a face temele și de a dormi, zilnic ar trebui să corespundă regimului stabilit.

Evitați aglomerația acolo unde este posibil. Stați în magazine mari, piețe, restaurante etc. Are un efect excesiv de stimulant.

În timpul jocurilor, limitați-vă copilul la un partener. Evitați prietenii neliniștiți și zgomotoși.

Protejați-vă copilul de oboseală, deoarece duce la scăderea autocontrolului.

Oferiți-i copilului vostru posibilitatea de a cheltui energie. Activitate fizică zilnică utilă în aer curat, mers pe jos, alergare, sport, jocuri.

Sarcina noastră este de a ajuta copilul în condiții dificile, de a dezvălui tot potențialul de dezvoltare prevăzut de el prin natură, de a-l face cât mai adaptat vieții independente și chiar a unei activități profesionale simple, dar utile [5].

Copiii speciali se caracterizează prin oboseală crescută, sensibilitate. Sunt sensibili la orice schimbări din mediul înconjurător: situația, vremea, precum și stările de spirit și relațiile celor dragi. Prin urmare, este vorba de familie, de părinți – aceasta este principala sursă din care copiii speciali pot atrage forța și energia.

BIBLIOGRAFIA

1. МАКСИМОВА, А. *Гиперактивность и дефицит внимания у детей*. Ростовн /Д.: Феникс, 2006.
2. СТРОТЮК, А. Л. *Синдром дефицита внимания с гиперактивностью. Диагностика, коррекция и практические рекомендации родителям и педагогам*. М.: ТЦ Сфера, 2002.
3. МАМАЙЧУК, И.И. *Психокоррекционные технологии для детей с проблемами в развитии*. СПб.: Речь, 2004.
4. СЛОБОДЯНИК, Н.П. *Психологическая помощь школьникам с проблемами в обучении. Практическое пособие*. М.: Айрис-пресс, 2004.
5. АКОПОВ, Г.В. и др. *Эмоциональная саморегуляция*. Самара: СамИКП, 2002.